

Sino-sovjetiska konflikten (del 5.4):

Neokolonialismens försvarare

Kommentar (4) till SUKP:s Centralkommittés öppna brev av redaktionerna för *Folkets Dagblad* och *Röda Fanan* den 22 oktober 1963

Denna ”kommentar” föregicks av [Hur meningsskiljaktigheterna mellan oss och SUKP:s ledning uppkommit och utvecklats](#) (kommentar 1), [Till frågan om Stalin](#) (kommentar 2) och [Är Jugoslavien ett socialistiskt land?](#) (kommentar 3) och följdes av [Två olika linjer i frågan om krig och fred](#) (kommentar 5).

Lästips – Om sino-sovjetiska konflikten:

[Om den sino-sovjetiska konflikten](#), resolution från Fjärde internationalens 8:e världskongress 1965.

[Konflikten KKP-SUKP. Historia och orsaker](#). Ur KU-debatt

En väldig revolutionär storm har efter andra världskriget brett ut sig över Asien, Afrika och Latinamerika. Over femtiotalet asiatiska och afrikanska länder har proklamerat sig som oberoende. Kina, Vietnam, Korea och Kuba har slagit in på socialismens väg. Asiens, Afrikas och Latinamerikas utseende har undergått en oerhörd förändring.

Medan revolutionen i kolonierna och halvkolonierna efter första världskriget led svåra bakslag, till följd av imperialisternas och deras lakejers förtryck, är läget efter andra världskriget i grunden annorlunda. Imperialisterna är inte längre i stånd att släcka den nationella befrielsens präriebrand. Deras gamla kolonialsystem är stätt i snabbt sönderfall. Deras uppland har blivit en front där hårda anti-imperialistiska strider utkämpas. Det imperialistiska våldet har störtats i en del kolonier och avhängiga länder, och i andra har det fått svåra slag och vacklar. Detta försvagar och skakar oundvikligen imperialismens värde i ”moder”-länderna.

Folkrevolutionens seger i Asien, Afrika och Latinamerika ger i förening med det socialistiska lägrets uppkomst melodi och text till våra dagars och vår tidsålders segervissa jubelsång.

Ingen politisk kraft i världen kan undgå att ta ställning till den framstormande folkrevolutionen i Asien, Afrika och Latinamerika. Denna mäktiga revolutionära storm kommer imperialisterna och kolonialisterna att darra och de revolutionära folken i världen att glädjas. Imperialisterna och kolonialisterna säger: ”Förskräckligt! Förskräckligt!”. De revolutionära folken säger: ”Bra! Bra!”. Imperialisterna och kolonialisterna säger: ”Detta är revolt och sådan är förbjuden.” De revolutionära folken säger: ”Detta är revolution, och sådan hör till folkens rätt och är en obevlig ström i historien.”

En viktig skiljelinje mellan marxister-leninister och moderna revisionister är den hållning de intar till detta ytterligt tillspetsade problem i nutida världspolitik. Marxist-leninisterna ställer sig beslutsamt vid de förtryckta nationernas sida och stöder aktivt den nationella befrielseströrelsen.

De moderna revisionisterna ställer sig de facto på imperialisternas och kolonialisternas sida och tar avstånd ifrån och bekämpar den nationella befrielseörelsen på alla möjliga sätt.

I ord vågar SUKP:s ledare inte fullständigt göra sig av med parollerna om stöd åt den nationella befrielseörelsen, och ibland vidtar de till och med i sitt eget intresse vissa åtgärder som ger intryck av att de stöder den. Men om vi söker oss till sakens kärna och granskar deras åsikter och politik under ett antal år, ser vi klart att de intar en passiv eller föraktfull eller negativ hållning till den frigörelsekamp som de undertryckta nationerna i Asien, Afrika och Latinamerika för och att de tjänstgör som försvarare för neokolonialisterna.

I SUKP:s Centralkommittés öppna brev av den 14 juli 1963 och i ett antal artiklar och uttalanden har kamraterna i SUKP legat hårt i för att försvara sina felaktiga åsikter och angripa Kinas kommunistiska parti i frågan om den nationella befrielseörelsen. Men det enda resultatet är att de givit bekräftelse på att SUKP:s ledare i denna fråga intar en antirevolutionär och antimarxist-leninistisk hållning.

Låt oss nu betrakta SUKP-ledarnas teori och praktik i frågan om den nationella befrielseörelsen.

Uppgiften att bekämpa imperialism och kolonialism avskaffas

Den nationella befrielseörelsen har redan i Asien, Afrika och Latinamerika vunnit segrar av stor historisk betydelse. Detta kan ingen förneka. Men kan någon för den skull påstå att Asiens, Afrikas och Latinamerikas folk fullbordat uppgiften att bekämpa imperialismen och kolonialismen och dessas agenter?

Vi svarar nej! Denna kampuppgift är icke på långt när fullbordad.

SUKP:s ledare sprider emellertid ofta åsikten att kolonialismen har försvunnit eller håller på att försvinna ur den nutida världen. De framhåller att ”det finns femtio miljoner människor på jorden, som ännu stönar under kolonialt välde”¹, att kolonialismens rester påträffas endast i sådana trakter som portugisiska Angola och Mozambique i Afrika och att kolonialväldets avskaffande redan inträtt i ”slutskedet”.²

Vilka är fakta?

Betrakta till en början läget i Asien och Afrika. Där har en hel grupp länder förklarat sig oberoende. Men de har inte helt skakat av sig den imperialistiska och koloniala kontrollen och förslavningen och är alltså fortfarande föremål för imperialistisk utplundring och aggression och valplatser för strider mellan gamla och nya kolonialister. I några av dem har de gamla kolonialisterna förvandlats till nya kolonialister och vidmakthåller genom sina vältränade agenter sitt kolonialvälde. I andra har vargen givit sig av genom huvudingången men tigern tagit sig in genom bakhöret, den gamla kolonialismen har lämnat plats för den nya, kraftfullare och farligare amerikanska kolonialismen. Folken i Asien och Afrika är allvarligt hotade av den amerikanska imperialismen företrädda neokolonialismens fångstarmar.

Lyssna nu till de latinamerikanska folkens stämma.

Den andra Havannadeklarationen säger: ”Latinamerika befinner sig i dag under en imperialism, som är rovgirigare, mäktigare och hänsynslösare än det spanska kolonialimperiet”.

Den tillägger:

¹ Tal av Mirzo Tursún-Zadé, ledare för den sovjetiska delegationen vid Afro-asiatiska folkens tredje solidaritetskonferens, 5 februari 1963.

² N.S. Chrusjtjov: ”Rapport om SUKP:s program”, avgiven till SUKP:s 22:a kongress i oktober 1961.

Sedan andra världskrigets slut. . . har de nordamerikanska investeringarna gått upp till över tio miljarder dollar. Dessutom levererar Latinamerika billiga råmaterial och betalar höga priser för fabriksvaror.

Den säger vidare:

... från Latinamerika till Förenta staterna forsar en ständig ström av pengar: omkring 4 000 dollar per minut, 5 miljoner dollar per dag, 2 miljarder dollar per år, 10 miljarder dollar på en femårsperiod. För varje tusental dollar som lämnar oss, blir ett lik kvar. Ett tusen dollar per dödsfall, det är priset för vad som kallas imperialism.

Fakta ligger klara. Imperialismen har sannerligen inte givit upp kolonialismen efter andra världskriget, utan har endast infört en ny form, neokolonialismen. Ett viktigt kännetecken på denna neokolonialism är att imperialisterna tvingats att i vissa områden ändra sin gamla metod med direkt kolonialvälde och tillgripa en ny metod för kolonialvälde och exploatering genom att lita till de agenter som de utvalt och utbildat för ändamålet. Imperialisterna med Förenta staterna i spetsen förslavar eller kontrollerar kolonialländerna och länder som redan förklarat sig oberoende, genom att organisera militära block, inrätta militärbaser, upprätta ”federationer” eller ”statsförbund” och uppamma marionettregimer. Medelst ekonomisk ”hjälp” eller andra former håller de dessa länder som marknader för sin kapitalexport, plundrar deras rikedomar och suger blodet ur folket i dessa länder. Dessutom använder de Förenta Nationerna som ett viktigt instrument för inblandning i dessa länders inre angelägenheter och för att göra dem till föremål för militär, ekonomisk och kulturell aggression. När de är ur stånd att med ”fredliga” metoder upprätta sitt välde över dessa länder ordnar de till militära statskupper, genomför undermineringsverksamhet och tillgriper även direkt väpnad intervention och aggression.

Förenta staterna är synnerligen energiska och sluga då det gäller att främja neokolonialismen. Med den som vapen bemödar sig de amerikanska imperialisterna att hugga åt sig andra imperialisters kolonier och inflytelsesfärer och att upprätta sitt herravälde över världen.

Denna neokolonialism är en ondskefullare och lömskare form av kolonialism.

Vi skulle vilja fråga SUKP:s ledare hur det under dessa omständigheter kan sägas, att kolonialsystemets avskaffande redan inträtt i sitt ”slutskede”?

I sina försök att ge belägg för dylika verklighetsförfalskningar är SUKP:s ledare dumdristiga nog att söka hjälp i 1960 års Uttalande. Nämner inte, säger de, 1960 års Uttalande den starka upplösningssprocessen inom kolonialsystemet? Men denna tes, om den gamla kolonialismens snabba sönderfall, kan omöjligen stödja deras argument om kolonialismens försvinnande. Uttalandet framhåller klart att ”Den moderna kolonialismens viktigaste bålverk är Förenta staterna”, att ”Imperialismen med USA i spetsen gör desperata ansträngningar för att med nya metoder och i nya former bevara den koloniala exploateringen av de tidigare koloniernas folk” samt att de ”försöker behålla medlen för ekonomisk kontroll och politiskt inflytande i Asiens, Afrikas och Latinamerikas länder i sina händer”. I dessa satser avslöjar Uttalandet just det som SUKP:s ledning försöker dölja.

SUKP:s ledning har också skapat teorin om att den nationella befrielseörelsen inträtt i ett ”nytt skede”, i vilket de ekonomiska uppgifterna är de viktigaste. Deras argument är att medan ”kampen tidigare fördes huvudsakligen på det politiska området”, den ekonomiska frågan i dag har blivit den ”centrala uppgiften” och ”den avgörande länken i revolutionens vidare utveckling”.³

³ ”Till skada för folkens kamp”, *Pravda* 17 september 1963.

Den nationella befrielse-rörelsen har inträtt i ett nytt skede, men detta är ingalunda ett slags ”nytt skede” som SUKP:s ledning skildrar. I det nya skedet har den politiska medvetenheten hos Asiens, Afrikas och Latinamerikas folk nått en högre nivå än någonsin förr och den revolutionära rörelsen väller fram med en intensitet som man aldrig sett maken till. De kräver ivrigt ett grundligt undanskaffande av imperialismens och dess lakejers krafter i sina egna länder och kämpar för fullständigt politiskt och ekonomiskt oberoende. Den främsta och den viktigaste uppgiften för dessa länder är alltså att ytterligare utveckla kampen mot imperialismen, den gamla och den nya kolonialismen och dessas lakejer. Denna kamp föres fortfarande med stor bitterhet på de politiska, ekonomiska, militära, kulturella, ideologiska och övriga områden. Och kampen på alla dessa områden får sitt mest koncentrerade uttryck i den politiska kampen som ofta oundvikligen utvecklas till väpnad kamp när imperialisterna tillgriper direkt eller indirekt undertryckande med vapnens hjälp. Det är viktigt för de nya oberoende länderna att utveckla en egen oberoende nationalhushållning. Men denna uppgift får aldrig skiljas från kampen mot imperialismen, den gamla och den nya kolonialismen och dessas lakejer.

Liksom ”kolonialismens försvinnande” är den teori SUKP-ledarna företräder, om ett nytt skede, tydligen avsedd att rentvå den av Förenta staterna representerade neokolonialismens aggression emot och utplundring av Asien, Afrika och Latinamerika, att dölja den skarpa motsättningen mellan imperialismen och de undertryckta nationerna och lamslå den revolutionära kamp som förs av folken på dessa kontinenter.

Enligt denna teori är kampen mot imperialismen, den gamla och den nya kolonialismen och dessas lakejer naturligtvis inte nödvändig, ty kolonialismen håller på att försvinna och ekonomisk utveckling har blivit den centrala uppgiften för den nationella befrielse-rörelsen. Följer inte härav, att den nationella befrielse-rörelsen helt kan avskaffas? Därför är det slags ”nya skede” som SUKP:s ledare skildrat och i vilken de ekonomiska uppgifterna står i centrum av bilden ingenting annat än ett skede utan kamp mot imperialismen, den nya och den gamla kolonialismen och dess lakejer, ett skede i vilket den nationella befrielse-rörelsen icke längre är önskvärd.

Recept för avskaffande av de undertryckta nationernas revolutioner

I överensstämmelse med sina felaktiga teorier har SUKP:s ledare flitigt ägnat sig åt att utarbeta ett antal kurer för allt vad de förtryckta nationerna lider av. Låt oss undersöka dem.

Det första receptet är märkt Fredlig samlevnad och fredlig tävlan.

De stora segrar som de asiatiska, afrikanska och latinamerikanska folkens nationella befrielse-rörelser vunnit sedan kriget tillskrivs av SUKP:s ledare bestämt vad de kallar ”fredlig samlevnad” och ”fredlig tävlan”. SUKP:s Centralkommittés öppna brev säger:

Under förhållanden av fredlig samlevnad har nya betydande segrar under de senaste åren vunnits i proletariats klasskamp och i folkens kamp för nationell frihet; den revolutionära världsprocessen utvecklas framgångsrikt.

De säger också ofta, att den nationella befrielse-rörelsen utvecklas under förhållanden av fredlig samlevnad mellan länder med olika samhällssystem⁴ och av ekonomisk tävlan mellan två varandra motsatta samhällssystem och att fredlig samlevnad och fredlig tävlan ”bidrar till att utveckla befrielseprocessen hos de folk som kämpar för att frigöra sig själva från de utländska

⁴ ”Den internationella kommunistiska rörelsens allmänna linje och de kinesiska ledarnas söndringsplattform”, artikel av ledaravdelningen vid *Kommunist* Moskva, nr 14/1963.

monopolens herravälde”⁵ och kan ge ett ”förintande slag” åt ”de kapitalistiska förhållandenas hela system”.⁶

Alla socialistiska länder bör tillämpa den leninska politiken av fredlig samlevnad mellan länder med olika samhällssystem. Men fredlig samlevnad och fredlig tävlan kan inte ersätta folkens revolutionära kamp. Segern för den nationella revolutionen måste i alla kolonier och avhängiga länder vinnas i första hand genom deras egna massors revolutionära kamp, som aldrig kan ersättas med den som förs av något annat land.

SUKP:s ledning anser, att den nationella befrielse-revolutionens seger inte i främsta rummet beror på massornas revolutionära kamp och att folken inte kan frigöra sig själva utan måste invänta imperialismens naturliga sammanbrott genom fredlig samlevnad och fredlig tävlan. Detta är i verkligheten detsamma som att säga till de förtryckta nationerna att de för alltid måste finna sig i imperialistisk utplundring och förslavning och inte ska resa sig till motstånd och revolution.

Det andra receptet har etiketten Hjälptill efterblivna länder.

SUKP:s ledare skryter om den roll som deras ekonomiska hjälptill de nya oberoende länderna spelar. Kamrat Chrusjtjov har sagt att dylik hjälptill kan sätta dessa länder i stånd ”att undgå faran för en ny förslavning”, och att ”den stimulerar deras framåtskridande och bidrar till en normal utveckling av och även påskyndar de inre processer som kan föra dessa länder in på den väg som leder till socialismen”.⁷

Det är nödvändigt och viktigt för de socialistiska länderna att lämna de nya oberoende länderna ekonomisk hjälptill på internationalismens grund. Men i intet fall kan det sägas, att deras nationella oberoende och sociala framsteg uteslutande kan tillskrivas den ekonomiska hjälptill de erhåller av de socialistiska länderna och inte huvudsakligen beror av den revolutionära kamp som deras egna folk för.

Det finns rent ut sagt anledning att misstänka SUKP-ledarnas politik och syften med den hjälptill de lämnat de nya oberoende länderna under de senaste åren. De intar ofta en av stormaktschauvinism och nationell egoism präglad hållning i frågor rörande hjälptill nya oberoende länder, skadar mottagarländernas ekonomiska och politiska intressen och bringar som resultat härav de socialistiska länderna i vanrykte. Vad deras hjälptill Indien beträffar, framträder deras motiv för den synnerligen klart. Indien står högst upp på listan över de nya oberoende länder till vilka Sovjetunionen ger ekonomisk hjälptill. Denna hjälptill är uppenbarligen avsedd att uppmuntra Nehruregeringen i dess politik mot kommunismen, mot folket och mot socialistiska länder. Till och med de amerikanska imperialisterna har förklarat att dylik sovjetisk hjälptill ”ligger i hög grad i vårt (Förenta staternas) intresse”.⁸

Dessutom föreslår SUKP:s ledare öppet samverkan med den amerikanska imperialismen vid ”lämnande av hjälptill underutvecklade länder”. Chrusjtjov sade i ett tal i Förenta staterna i november 1959:

Era och våra ekonomiska framgångar kommer att hälsas av hela världen, som väntar sig att våra bägge stora makter ska hjälpa de folk, som i sin ekonomiska utveckling ligger århundraden efter, att snabbare komma på fötter.

⁵ Samma.

⁶ B.N. Ponomarjov: ”Några problem i den revolutionära rörelsen”, *Marxistisk Världsrevy* nr 12/1962.

⁷ N.S. Chrusjtjov: ”Livsviktiga frågor angående det socialistiska världssystemets utveckling”. *Marxistisk Världsrevy* nr 9/1962.

⁸ W.A. Harriman: Intervju i radio och TV 9 december 1962.

Kan man tänka sig det? ”Den moderna kolonialismens viktigaste bålverk” – den amerikanska imperialismen – kommer att hjälpa de undertryckta nationerna att ”snabbare komma på fötter”. Det är verkligen förvånande, att SUKP:s ledare inte bara är villiga utan till och med stolta över att vara neokolonialisternas kompanjoner.

Det tredje receptet bär etiketten Avrustning.

Chrusjtjov har sagt:

Avrustning betyder att krigskrafterna avväpnas, militarismen avskaffas och väpnad inblandning i något lands inre angelägenheter omöjliggörs samt gör fullständigt och slutgiltigt slut på alla former av kolonialism.⁹

Han har också sagt:

Avrustning skulle skapa de behövliga förutsättningarna för en väldig ökning av hjälpen till de nyupp-rättade nationalstaterna. Om bara 8-10 procent av de 120 000 miljarder dollar, som världen över ges ut för militära ändamål, används för detta syfte, skulle det vara möjligt att inom tjugo år göra slut på svälten, sjukdomarna och analfabetismen i de nödställda områdena på vårt klot.¹⁰

Vi har alltid hävdats att kampen för allmän avrustning bör fortsätta för att avslöja och bekämpa imperialisternas upprustning och krigsförberedelser. Men man kan omöjligen göra gällande att kolonialismen kan avskaffas genom avrustning.

Chrusjtjov låter här som en predikant. Förtrampade folk i hela världen, välsignade är ni. Om ni bara är tålmodiga, om ni bara väntar till dess imperialisterna lägger ned sina vapen, ska friheten stiga ned till er. Vänta till dess att imperialisterna visar barmhärtighet, och de med fattigdom slagna områdena i världen kommer att bli ett jordiskt paradiset, som flyter av mjölk och honung.

Detta är inte bara att skapa illusioner, det är opium för folket.

Det fjärde receptet bär inskriften Kolonialismens avskaffande genom Förenta Nationerna.

Chrusjtjov hävdar, att om Förenta Nationerna vidtar åtgärder för att avskaffa kolonialsystemet ”skulle de folk som nu lider den förödande utländska herravälden utgör, erhålla klara och omedelbara utsikter till fredlig befrielse från främmande förtryck”.¹¹

I ett tal i Förenta Nationernas generalförsamling i september 1960 frågade Chrusjtjov, ”vem, om inte Förenta Nationerna ska vara förekompet för det koloniala styrelsesystemets avskaffande!”.

Det är en underlig fråga att göra. Enligt Chrusjtjov varken bör eller kan de revolutionära folken i Asien, Afrika och Latinamerika själva göra slut på kolonialismen utan måste söka hjälp hos Förenta Nationerna.

Vid Förenta Nationernas generalförsamling sade Chrusjtjov också:

Det är därför vi appellerar till förnuftet och framsynen hos folken i västländerna, till deras regeringar och dessas representanter i denna höga församling av Förenta Nationerna. Låt oss komma överens om åtgärder för att avskaffa det koloniala styrelsesystemet och därmed påskynda denna naturliga historiska process.

Det är tydligt att vad han verkligen menar, med att vända sig till Förenta Nationerna om hjälp, är att vända sig till imperialisterna om hjälp. Fakta visar ju att Förenta Nationerna, som fortfarande

⁹ N.S. Chrusjtjov: Tal vid världskongressen för allmän avrustning och fred, 10 juli 1962.

¹⁰ Samma.

¹¹ N. S. Chrusjtjov: Tal i FN:s generalförsamling, 23 september 1960.

ligger under imperialisternas kontroll, endast kan försvara och stärka kolonialismens välde men aldrig avskaffa det.

Med ett ord, SUKP-ledarnas kurer för den nationella befrielseörelsen har uppgjorts i syfte att få folk att tro att imperialisterna kommer att uppge kolonialismen och skänka de förtryckta länderna och folken frihet och befrielse och att därför alla revolutionära teorier, fordringar och strider är föråldrade och onödiga och bör och måste uppges.

Motstånd mot nationella befrielsekrig

Ehuru SUKP:s ledare talar om att stöda nationella befrielseörelser och nationella befrielsekrig har de på alla sätt sökt att förmå folken i Asien, Afrika och Latinamerika att uppge sin revolutionära kamp därför att de själva är ytterst förskräckta för den revolutionära stormen.

SUKP:s ledare har den berömda ”teorin” att ”även en obetydlig gnista kan förorsaka en världsbrand”¹² och att ett världskrig nödvändigtvis måste bli ett kärnvapenkrig, som innebär mänsklighetens förintelse. Därför ryter Chrusjtjov att ”lokala krig' i vår tid är mycket farliga”¹³ och att ”vi ska arbeta hårt. . . för att släcka de gnistor som kan ge anledning till att krig flamlar upp”.¹⁴ Här gör Chrusjtjov ingen skillnad mellan rättfärdiga och orättfärdiga krig och förråder kommunisternas ståndpunkt att stödja rättfärdiga krig.

Arton år har gått sedan andra världskriget. Dessa arton års historia visar att nationella befrielsekrig är oundvikliga så länge imperialisterna och deras lakejer försöker att upprätthålla sitt brutala välde med bajonetter och använder våld för att undertrycka de förtryckta nationernas revolutioner. Dessa stora och små revolutionära krig mot imperialisterna och deras lakejer, vilka aldrig upphört, har tilldelat de imperialistiska krigskrafterna hårda slag, har stärkt de krafter som försvarar världsfreden och har effektivt hindrat imperialisterna att förverkliga sina planer på att sätta i gång ett världskrig. För att tala öppet, är Chrusjtjovs larmande om nödvändigheten att för fredens skull ”släcka” revolutionens gnistor ett försök att under tal om fredens bevarande bekämpa revolutionen.

Utgående från dessa oriktiga åsikter och denna felaktiga politik kräver SUKP:s ledare inte blott att de förtryckta nationerna ska uppge sin revolutionära kamp för befrielse och ”fredligt samleva” med imperialisterna och kolonialisterna, utan sluter även upp på imperialisternas sida och använder en mångfald metoder för att släcka revolutionens gnistor i Asien, Afrika och Latinamerika.

Tag som exempel det algeriska folkets nationella befrielsekrig. SUKP:s ledning inte bara undanhöll det stöd under en lång period utan ställde sig faktiskt på de franska imperialisternas sida. Chrusjtjov brukade behandla Algeriets nationella oberoende som en Frankrikes ”inre angelägenhet”. Då han den 3 oktober 1955 talade om den algeriska frågan, sade han: ”Jag hade och har i åtanke först och främst att SSRU inte blandar sig i andra staters inre angelägenheter”. Då han den 27 mars 1958 mottog Le Figaros korrespondent, sade han: ”Vi önskar inte att Frankrike ska försvagas, vi önskar att det ska bli ännu större”.

För att ställa sig in med de franska imperialisterna, vågade SUKP:s ledare under lång tid inte att erkänna den provisoriska regeringen för republiken Algeriet. Inte förrän det algeriska folkets seger i motståndskriget mot den franska aggressionen redan var given och Frankrike var nödsakat att gå med på Algeriets självständighet, fick de brått att erkänna Algeriet. Denna otillständiga

¹² N.S. Chrusjtjov: Rapport till SSSR:s Högsta sovjets session, oktober 1959.

¹³ N. S. Chrusjtjov: Tal vid presskonferens i Wien 8 juli 1960.

¹⁴ N.S. Chrusjtjov: Svar på frågor från tidningsmän vid US National Press Club i Washington 16 september 1959.

hållning drog skam över de socialistiska länderna. Likväl solar sig SUKP:s ledare i sin skam och påstår att den seger som det algeriska folket betalt med sitt blod också bör tillskrivas den ”fredliga samlevnadens” politik.

Låt oss vidare undersöka den roll SUKP:s ledare spelat i Kongofrågan. De inte bara vägrade att ge aktivt stöd åt det kongolesiska folkets väpnade kamp mot kolonialismen, de var också angelägna att ”samarbeta” med den amerikanska imperialismen om att släcka gnistan i Kongo.

Den 13 juli 1960 förenade sig Sovjetunionen med Förenta staterna i votering för säkerhetsrådets resolution om att sända FN-trupper till Kongo. Därmed hjälpte den de amerikanska imperialisterna att utnyttja Förenta Nationernas flagga för sin väpnade intervention i Kongo. Sovjetunionen försåg också FN-trupperna med transportmedel. I ett telegram till Kasavubu och Lumumba den 15 juli sade Chrusjtjov, att ”Förenta Nationernas säkerhetsråd har gjort en bra sak”. Därför vidmakthöll sovjetpressen en ström av lovord till Förenta Nationerna för att den ”hjälpte republiken Kongos regering att försvara landets oavhängighet och suveränitet”¹⁵ och uttryckte förhoppningar om att Förenta Nationerna skulle vidta ”beslutsamma åtgärder”.¹⁶ I sina uttalanden den 21 augusti och 10 september fortsatte sovjetregeringen att lovprisa Förenta Nationerna, som var i färd med att undertrycka det kongolesiska folket.

1961 övertalade SUKP:s ledare Gizenga att delta i det kongolesiska parlamentet som inkallades under FN-truppernas beskydd och att gå med i marionettregeringen. SUKP:s ledning påstod falskeligen att det kongolesiska parlamentets inkallande var ”en betydelsefull händelse i den unga republikens liv” och ”en framgång för de nationella krafterna”.¹⁷

Den felaktiga politik som SUKP-ledningen här bedrev var alldeles tydligt en stor tjänst åt den amerikanska imperialismen i dess aggression mot Kongo. Lumumba mördades, Gizenga fängslades, många andra patrioter utsattes för förföljelser och Kongos kamp för nationellt oberoende led ett bakslag. Känner SUKP:s ledning inget ansvar för allt detta?

De områden i vilka motsättningarna i dagens värld är koncentrerade

Det är bara naturligt att de revolutionära folken i Asien, Afrika och Latinamerika förkastat SUKP-ledarnas mot den nationella befrielse rörelsen och de nationella befrielsekrigen riktade ord och handlingar. Men SUKP:s ledare har underlåtit att dra de rätta lärdomarna härav och att ändra sin felaktiga linje och politik. I stället har de, vrede över sin förödmjukelse, inlett en rad förtalsangrepp mot Kinas kommunistiska parti och de övriga marxist-leninistiska partierna.

SUKP:s Centralkommittés öppna brev anklagar de kinesiska kommunisterna för att ha framfört en ”ny teori”.

...enligt vilken vår tids viktigaste motsättning inte skulle vara motsättningen mellan imperialismen och socialismen utan motsättningen mellan den nationella frihetsrörelsen och imperialismen. Den avgörande kraften i kampen mot imperialismen är enligt de kinesiska kamraternas mening inte det socialistiska världssystemet och inte den internationella arbetarklassens kamp, utan också här den nationella frihetsrörelsen.

Detta är för det första uppdiktat. I vårt brev av den 14 juni framhöll vi, att de grundläggande motsättningarna i den nuvarande världen är: motsättningen mellan det socialistiska lägret och det imperialistiska lägret; motsättningen mellan proletariatet och bourgeoisin i de kapitalistiska

¹⁵ *Izvestia* 21 juli 1960.

¹⁶ *Komsomolskaja Pravda* 30 juli 1960.

¹⁷ *Pravda* 18 juli 1961.

länderna; motsättningen mellan de undertryckta nationerna och imperialismen, samt motsättningarna mellan de imperialistiska länderna och de monopolkapitalistiska grupperna. (Se ”Ett förslag rörande den internationella kommunistiska rörelsens allmänna linje. Kinas kommunistiska partis CK:s svar på Sovjetunionens kommunistiska partis CK:s brev av den 30 mars 1963” i [Förslag rörande den internationella kommunistiska rörelsens allmänna linje](#))

Vidare framhöll vi: ”Motsättningen mellan det socialistiska lägret och det imperialistiska lägret är en motsättning mellan två i grunden skilda samhällssystem, socialismen och kapitalismen. Denna motsättning är otvivelaktigt mycket skarp. Men marxister-leninister får inte betrakta motsättningarna i världen som de bestod endast och allenast i motsättningen mellan det socialistiska lägret och det imperialistiska lägret”. (A.a.)

Vår åsikt är kristallklar.

I vårt brev av den 14 juni klargjorde vi den revolutionära situationen i Asien, Afrika och Latinamerika och den nationella befrielse-rörelsens betydelse och roll. Detta är vad vi sade:

De olika typerna av motsättningar i den nutida världen är koncentrerade till Asiens, Afrikas och Latinamerikas väldiga områden. Dessa områden är det imperialistiska våldets mest sårbara och stormcentra för världsrevolutionen, som slår direkt mot imperialismen.

Den nationaldemokratiska rörelsen i dessa områden och den internationella socialistiska revolutionära rörelsen är de två stora historiska strömmarna i vår tid.

Den nationaldemokratiska revolutionen i dessa områden är en viktig beståndsdel av den samtida proletära världsrevolutionen.

De antiimperialistiska revolutionära strider, som folken i Asien, Afrika och Latinamerika för, slår emot och undergräver grundvalarna för imperialismens och den gamla och nya kolonialismens välde och är en mäktig kraft i försvaret av världens fred.

I viss mening är därför den internationella proletära revolutionens sak avhängig av utgången av den revolutionära kamp som förs av folken i dessa områden, vilka utgör den övervägande majoriteten av världens befolkning.

Därför är den antiimperialistiska revolutionära kamp som förs av folken i Asien, Afrika och Latinamerika alldeles bestämt inte bara av betydelse för dessa områden utan av allomfattande betydelse för hela den proletära världsrevolutionens sak. (A.a.)

Detta är marxist-leninistiska teser, slutsatser som genom vetenskaplig analys dragits av vår tids verklighet.

Ingen kan förneka, att en ytterst gynnsam revolutionär situation nu består i Asien, Afrika och Latinamerika. I dag utgör de nationella befrielse-revolutionerna i Asien, Afrika och Latinamerika de viktigaste bland de krafter som tilldelar imperialismen direkta slag. Motsättningarna i världen är koncentrerade till Asien, Afrika och Latinamerika.

Motsättningarnas och de politiska stridernas centrum i världen är inte fast utan skiftar med förändringarna i de internationella striderna och det revolutionära läget. Vi tror, att allt eftersom motsättningen och kampen mellan proletariatet och bourgeoisin i Västeuropa och Nordamerika utvecklas kommer den stora dagen för det avgörande slaget i dessa kapitalismens hemland och imperialismens hjärta. Då den dagen gryr kommer utan tvivel Västeuropa och Nordamerika att bli de politiska stridernas och motsättningarnas centrum i världen.

Lenin sade år 1913: ”...en ny källa till stora världsstormar öppnar sig i Asien. . .det är i denna era av stormar och deras 'återverkningar' i Europa vi nu lever”. (Lenin: *Selected works*, International Publishers, New York, 1943. Bd XI, sid 51.)

Stalin sade år 1925:

Kolonialländerna utgör imperialismens huvudsakliga uppland. Revolutioniseringen av detta uppland måste komma att undergräva imperialismen inte blott i den meningen att den kommer att bli berövad sitt uppland, utan också i den meningen att Österns revolutionisering nödvändigtvis kommer att ge kraftiga impulser till intensifieringen av den revolutionära krisen i väst. (Stalin: *Works*, F. L. P. H., Moskva 1954, vol. 7, sid 235-236.)

Kan det tänkas att dessa uttalanden av Lenin och Stalin är felaktiga? De teser de formulerade har sedan länge hört till den marxist-leninistiska elementärkunskapen. Nu, när SUKP:s ledare är inställda på att förringa den nationella befrielseörelsen, ignorerar de fullständigt både den elementära marxismen-leninismen och de fakta som ligger rätt framför deras näsor.

Vanställande av den leninistiska åsikten om ledningen i revolutionen

I sitt öppna brev av den 14 juli angriper SUKP:s Centralkommitté också Kinas kommunistiska partis ståndpunkt i frågan om den proletära ledningen av den nationella befrielseörelsen. Den säger:

... de kinesiska kamraterna vill ”korrigera” Lenin och bevisa, att det inte är arbetarklassen utan småbourgeoisin och den nationella bourgeoisin eller till och med en ”del patriotiska kungar, prinsar och aristokrater”, som ska ha hegemoni i den världsomfattande kampen mot imperialismen.

Detta är ett medvetet vanställande av Kinas kommunistiska partis åsikter.

KKP:s Centralkommittés brev av den 14 juni säger i det avsnittet där det diskuterar nödvändigheten av att proletariatet kräver ledningen av den nationella befrielseörelsen:

Historien har anförtrott de proletära partierna i dessa områden (Asien, Afrika och Latinamerika) den ärorika uppgiften att bära kampfanan mot imperialismen, mot gammal och ny kolonialism och för nationellt oberoende och folkdemokrati, att stå i den nationaldemokratiska revolutionära rörelsens främsta led och sträva för en socialistisk framtid.

-- --

På grundval av arbetare- och bondealliansen måste proletariatet och dess parti ena alla skikt, som kan enas, och organisera en bred enhetsfront mot imperialismen och dess lakejer. För att befästa och utbygga denna enhetsfront är det nödvändigt att det proletära partiet upprätthåller sin ideologiska, politiska och organisatoriska självständighet och går in för att leda revolutionen. (A.a., sid 24 f.)

KKP:s Centralkommittés brev säger, då det behandlar nödvändigheten av en bred anti-imperialistisk enhetsfront i den nationella befrielseörelsen:

Asiens, Afrikas och Latinamerikas undertryckta nationer och folk står inför den viktiga uppgiften att bekämpa imperialismen och dess lakejer.

-- --

Mycket breda sektioner av befolkningen i dessa områden vägrar att vara slavar åt imperialismen. De omfattar inte endast arbetarna, bönderna, de intellektuella och småbourgeoisin utan också den patriotiska nationella bourgeoisin och till med med vissa kungar, prinsar och aristokrater, som är patrioter. (A.a., sid 24)

Våra åsikter är fullkomligt klara. I den nationella befrielseörelsen är det nödvändigt att hålla på både att proletariatet ska ha ledningen och att upprätta en bred antiimperialistisk enhetsfront. Vad är det för fel med dessa åsikter? Varför ska SUKP:s ledning vanställa och angripa dessa riktiga åsikter?

Det är inte vi utan SUKP:s ledare som givit upp Lenins åsikter om den proletära ledningen i revolutionen.

SUKP-ledarnas felaktiga linje uppger fullständigt uppgiften att föra kamp mot imperialism och kolonialism och bekämpar nationella befrielsekrig. Detta innebär att de vill att proletariatet och de kommunistiska partierna inom de undertryckta nationerna och länderna ska rulla ihop sina patriotiska standar om kamp mot imperialismen och för nationellt oberoende och utlämna dem till andra. Hur kan man i ett sådant fall ens tala om en antiimperialistisk enhetsfront eller om proletär ledning för denna?

En annan idé, som ofta propageras av SUKP:s ledare, är att ett land kan bygga socialismen under vad slags ledning som helst, även under ledning av en reaktionär nationalist som Nehru. Den föreställningen är ännu mera fjärran från idén om proletär ledning.

SUKP:s Centralkommitté vantolkar i sitt öppna brev det riktiga, på ömsesidigt stöd byggda förhållande som bör bestå mellan å ena sidan det socialistiska lägret och arbetarrörelsen i de kapitalistiska länderna och å den andra de nationella befrielseörelserna och påstår att de nationella befrielseörelserna bör ”ledas” av de socialistiska länderna och arbetarrörelsen i ”moder”-länderna. Den har djärvheten påstå att detta grundar sig på Lenins idé om den proletära ledningen. Detta är uppenbarligen en grov förvrängning och revision av Lenins tanke. Den visar att SUKP:s ledare vill påtvinga de undertryckta nationernas revolutionära rörelse sin linje om att uppge revolutionen.

Nationalismens och urartningens väg

I sitt öppna brev av den 14 juli försöker SUKP:s ledare ställa Kinas kommunistiska parti anklagat för att ”isolera den nationella frihetsrörelsen från den internationella arbetarklassen och dess skapelse, det socialistiska världssystemet”. De beskyller oss också för att ”skilja” den nationella befrielseörelsen från det socialistiska lägret och arbetarrörelsen i de kapitalistiska länderna i Västern och för att ”ställa” den förstnämnda ”emot” de bägge sistnämnda. Det finns andra kommunister vilka liksom ledarna för det franska kommunistpartiet är högljudda ekon av SUKP:s ledare.

Men vilka är fakta? De som ställer den nationella befrielseörelsen emot det socialistiska lägret och arbetarrörelsen i Västerens kapitalistiska länder är inga andra än SUKP-ledarna och deras anhängare, som inte stöder och till och med bekämpar den nationella befrielseörelsen.

Kinas kommunistiska parti har ständigt hävdats att alla folk som för revolutionär kamp därigenom stöder varandra. Vi betraktar alltid den nationella befrielseörelsen ur marxismen-leninismens och den proletära internationalismens synpunkt, ur hela den proletära världsrevolutionens synpunkt. Vi tror att den nationella befrielseörelsen segerrika utveckling är av väldig betydelse för det socialistiska lägret, arbetarklassen i de kapitalistiska länderna och försvaret av världsfreden.

Men SUKP:s ledare och deras anhängare vägrar att erkänna denna betydelse. De talar enbart om det stöd som det socialistiska lägret skänker den nationella befrielseörelsen och låtsas inte om det stöd som denna ger det socialistiska lägret. De talar endast om den roll som arbetarrörelsen i de kapitalistiska länderna i Väst fyller genom de slag den tilldelar imperialismen, men förringar eller låtsas inte om den nationella befrielseörelsens roll i samma sammanhang. Denna ståndpunkt står i motsättning till marxismen-leninismen och bortser från fakta och är därför felaktig.

Frågan, om vilken hållning man ska inta till förhållandet mellan de socialistiska länderna och de undertryckta nationernas revolution och till förhållandet mellan arbetarrörelsen i de kapitalistiska

länderna och de undertryckta nationernas revolution, innefattar den viktiga principen huruvida man ska hålla på eller ge upp marxismen-leninismen och den proletära internationalismen.

Enligt marxismen-leninismen och den proletära internationalismen måste varje socialistiskt land, som uppnått seger i sin revolution, aktivt understödja och bistå de undertryckta nationerna i deras befrielsekamp. De socialistiska länderna måste bli basområden för att understödja och utveckla revolutionen bland de undertryckta nationerna och folken i världen, bilda intimast möjliga förbund med dem och genomföra den proletära världsrevolutionen till fullbordan.

Men SUKP:s ledare betraktar faktiskt socialismens seger i ett eller flera länder såsom den proletära världsrevolutionens avslutning. De vill underordna den nationella befrielserevolutionen sin allmänna linje om fredlig samlevnad och under sitt eget lands nationella intressen.

När Stalin år 1925 bekämpade likvidatorerna, representerade av trotskisterna och zinovjeviterna, framhöll han, att ett av likvidationismens farligaste kännetecken var:

...brist på tilltro till den internationella proletära revolutionen, bristande tilltro till dess seger; en skeptisk hållning till den nationella befrielseströrelsen i kolonierna och de avhängiga länderna. . . oförståelse för internationalismens elementära krav, i kraft av vilka socialismens segrar i ett land inte är ett självändamål utan ett medel att utveckla och stödja revolutionen i andra länder. (Stalin, *Works*, F. L. P. H., Moskva 1954, bd 7, sid 169.)

Han tillade:

Detta är nationalismens och urartningens väg, vägen till fullständig likvidering av proletariats internationella politik, ty människor, som är angripna av denna sjuka betraktar inte vårt land såsom en del av den helhet som kallas den revolutionära världsströrelsen utan som början och slutet på denna rörelse och tror att alla andra länders intressen bör offras för vårt lands intressen. (A.a., sid 169-170.)

Stalin skildrade linjen i likvidatorernas tänkande såsom följer:

Stöd åt befrielseströrelsen i Kina? Men varför det? Skulle inte det vara farligt? Skulle det inte leda oss i konflikt med andra länder? Skulle det inte vara bättre om vi tillsammans med andra "framskridna" makter upprättade "inflytelsesfärer" i Kina och högg åt oss något av Kina till vår egen fördel? Det skulle vara både nyttigt och riskfritt... Och så vidare och så vidare. (A.a., sid 170.)

Han slutade:

Sådan är den nya typen av nationalistisk "sinnesstämning", som försöker likvidera Oktoberrevolutionens utrikespolitik och odlar urartningens element. (A.a., sid 170.)

SUKP:s nuvarande ledare har gått längre än de gamla likvidatorerna. Stolta över sin klokhet tar de bara upp det som är "både nyttigt och riskfritt". Dödligt förskräckta, för att bli invecklade i konflikt med de imperialistiska länderna, har de ställt in sig på att bekämpa de nationella befrielseströrelserna. De är berusade av idén om två "supermakter", som upprättar inflytelsesfärer över hela världen.

Stalins kritik av likvidatorerna är god beskrivning av SUKP:s nuvarande ledare. De har följt likvidatorerna i spåren och likviderat Oktoberrevolutionens utrikespolitik och slagit in på nationalismens och urartningens väg.

Stalin varnade:

Det är uppenbart att det land som först segrar kan behålla ställningen såsom den revolutionära världsströrelsens fanbärare endast på grundval av konsekvent internationalism, endast på grundval av Oktoberrevolutionens utrikespolitik och att det minsta motståndets och nationalismens väg i utrikespolitik är vägen till isolering och förfall i det första land som segrat. (A.a., sid 171.)

Denna Stalins varning har allvarlig praktisk innebörd för SUKP: s nuvarande ledare.

Ett exempel på socialchauvinism

Enligt den proletära internationalismen måste proletariatet och kommunisterna i de undertryckta nationerna likaledes aktivt stödja både de undertryckta nationernas rätt till nationellt oberoende och deras kamp för befrielse. Med de undertryckta nationernas stöd blir proletariatet i undertrycknationerna bättre i stånd att vinna sin revolution.

Lenin träffade huvudet på spiken när han sade:

Den revolutionära rörelsen i de avancerade länderna skulle i verkligheten helt enkelt vara ett bedrägeri utan ett fullständigt och mycket intimt kampförbund mellan de mot Europas och Amerikas kapital kämpande arbetarna och de hundratals miljoner ”kolonial”-slavar, som förtryckas av detta kapital. (Lenin: *Valda verk*, bd II, andra delen, sid 494.)

Några föregivna marxist-leninister har emellertid just i denna grundläggande principfråga övergivit marxismen-leninismen. Ledarna för Frankrikes kommunistiska parti kan tas som typiskt exempel.

FKP:s ledare har sedan en längre tid tillbaka givit upp kampen mot den amerikanska imperialismen och vägrat att föra en beslutsam kamp mot den amerikanska imperialistiska kontrollen och restriktionerna över Frankrike på de politiska, ekonomiska och militära områdena samt har avstått rollen som banérförare i Frankrikes nationella kamp mot Förenta staterna åt sådant folk som de Gaulle. Å andra sidan har de använt olika påhitt och ursäkter till försvar för de franska imperialisternas koloniala intressen, har vägrat att stödja och har verkligen bekämpat de nationella befrielseströrelserna i de franska kolonierna och särskilt bekämpat nationalrevolutionära krig. De har hamnat i nationalchauvinismens trask.

Lenin sade: ”Européerna glömmer ofta att också kolonialfolken är nationer, men att tolerera denna 'glömska' är att tolerera chauvinismen”. (Lenin: *Samlade verk*, ryska uppl., bd 23, sid 52.) Likväl har ledningen för det franska kommunistpartiet, representerad av kamrat Thorez, inte bara tolererat denna ”glömska” utan har öppet betraktat folken i de franska kolonierna som ”naturaliserade fransmän”,¹⁸ vägrat att erkänna deras rätt till nationellt oberoende och att avskilja sig från Frankrike och öppet understött den ”nationella assimilations”-politik som de franska imperialisterna för.

Under mer än tio av de senaste åren har det franska kommunistpartiets ledare följt de franska imperialisterna i deras kolonialpolitik och tjänat som ett bihang till det franska monopolkapitalet. År 1946, då Frankrikes monopolkapitalistiska härskare prövade ett neokolonialistiskt knep genom att föreslå bildandet av en fransk union, följde de efter och förkunnade att ”vi har alltid föreställt oss den franska unionen såsom en 'fri union av fria folk’ ”.¹⁹ Vidare sade de, att ”den franska unionen kommer att medge att man på ny grundval reglerar förhållandena mellan det franska folket och de folk på andra sidan havet som i det förgångna varit anslutna till Frankrike”.²⁰ År 1958, när den franska unionen ramlade ihop och den franska regeringen i syfte att bevara sitt kolonialsystem föreslog upprättandet av en fransk gemenskap följde FKP:s ledare dem

¹⁸ Maurice Thorez: Tal i Alger, februari 1939.

¹⁹ Leon Felix: Tal vid Frankrikes kommunistiska partis 15:e kongress, juni 1959.

²⁰ Maurice Thorez: Tal vid öppningsceremonin för den nya terminen vid Frankrikes kommunistiska partis partiskola 10 oktober 1955.

återigen i hälarerna och förkunnade: ”Vi tror att skapandet av en verklig gemenskap kommer att vara en positiv händelse”.²¹

Dessutom har FKP:s ledare i sin kamp mot det krav om nationellt oberoende som folken i de franska kolonierna rest också försökt att skrämja dem genom att säga att ”varje försök till utbrytning ur den franska unionen kommer bara att leda till att imperialismen stärks; ehuru det kan leda till att oberoende vinnes, kommer detta att bli tillfälligt, nominellt och falskt”. De deklarerade vidare öppet: ”Frågan är huruvida detta redan oundvikliga oberoende ska bestå med Frankrike eller utan Frankrike och emot Frankrike. Vårt lands intresse kräver att detta oberoende ska bestå med Frankrike”.²²

I den algeriska frågan framträder FKP-ledarnas chauvinistiska ståndpunkter ännu tydligare. De har nyligen försökt att rättfärdiga sig själva genom att påstå att de ”sedan länge erkänt det algeriska folkets riktiga krav om frihet”. Men vilka är fakta?

Under en lång tid vägrade FKP:s ledare att erkänna Algeriets rätt till nationellt oberoende. De följde de franska monopolkapitalisterna och skrek att ”Algeriet är en oskiljaktig del av Frankrike”²³ och att Frankrike ”bör vara en stor afrikansk makt både nu och i framtiden”.²⁴ Thorez och andra var särskilt berörda av det faktum att Algeriet årligen kunde förse Frankrike med ”en miljon fårkroppar” och stora mängder vete och därmed bidra till att lösa landets problem rörande ”köttbristen” och ”fylla vår brist på spannmål”.²⁵

Se bara! Vilken febril nationalchauvinism FKP:s ledare ådagalägger. Visar de minsta spår av proletär internationalism? Finns det någonting av proletära revolutionärer i dem? Genom att intaga denna nationalchauvinistiska inställning har de förrått det internationella proletariats grundläggande intressen, det franska proletariats grundläggande intressen och den franska nationens sanna intressen.

Mot ”rasistteorin” och ”teorin om den gula faran”

Efter att ha använt alla sina undergrävande vapen för bekämpande av den nationella befrielseströrelsen, är SUKP:s ledare nu nödsakade att söka hjälp från rasismen, den mest reaktionära av alla imperialistiska teorier. De framställer den riktiga hållning KKP intar då det beslutsamt stöder den nationella befrielseströrelsen, såsom ”skapande av rasgränser och geografiska gränser”, ”klasstandpunktens ersättande med en rasstandpunkt” och säger att vi ”spelar på de asiatiska och afrikanska folkens nationella fördomar och till och med på deras rasfördomar”.

Om inte marxismen-leninismen existerade, skulle folk kanske låta sig luras av sådana lögnare. Ledsamt nog för tillverkarna av dessa lögnare lever de i fel tidsålder, ty marxismen-leninismen har redan hittat vägen djupt in i folkens hjärtan. Leninismen har, såsom Stalin med rätta framhållit, ”brutit ned muren mellan vita och svarta, mellan européer och asiater, mellan imperialismens ’civiliserade’ och ’ociviliserade’ slavar”. (Stalin, *Works*, Moskva 1953, vol. 6, sid 144.) Det är fruktlöst för SUKP:s ledare att försöka återuppbygga denna mur.

²¹ Léon Felix: Tal vid Frankrikes kommunistiska partis 15:e kongress, juni 1959

²² Raymond Barbé: ”Det svarta Afrika i Guineas tidsålder?”, det franska kommunistpartiets tidning *Democratie Nouvelle* nr 11/1958.

²³ Dokument från Frankrikes konstituerande nationalförsamlings session 24 september 1946, appendix II, nr 1013.

²⁴ Florimond Bonte: Tal i Frankrikes konstituerande församling 1944.

²⁵ Maurice Thorez: Rapport till Frankrikes kommunistiska partis 10:e kongress 1945.

Den nationella frågan i vår tids värld är, när allt kommer omkring, en fråga om klasskamp och antiimperialistisk kamp. I dag har arbetarna, bönderna, de revolutionära intellektuella, antiimperialistiska och patriotiska borgerliga element och andra patriotiska och antiimperialistiska upplysta människor av alla raser i världen – vita, svarta, gula och bruna – bildat en bred enhetsfront mot de av Förenta staterna anförda imperialisterna och deras lakejer. Denna enhetsfront utvidgas och stärks. Frågan är här inte om man ska gå samman med de vita folken eller de färgade folken, utan huruvida man ska gå samman med de undertryckta folken och nationerna eller med en handfull imperialister och reaktionärer.

Enligt den marxist-leninistiska klasständpunkten måste de undertryckta nationerna dra en klar skiljelinje mellan sig själva och imperialisterna och kolonialisterna. De som försöker sudda ut denna linje handlar som chauvinister och tjänar imperialismen och kolonialismen.

Lenin sade:

Därför måste centralpunkten i socialdemokraternas program just vara den indelning av nationerna i förtryckare och förtryckta, vilken bildar imperialismens väsen och vilken socialchauvinisterna och Kautsky svekligt kringgår. (Lenin: ”Det revolutionära proletariatet och nationernas självbestämmanderätt”, *Samlade skrifter i urval*, Arbetarkulturs förlag 1937, bd 9, sid 221.)

Genom att förtala de asiatiska, afrikanska och latinamerikanska folkens enhet i den antiimperialistiska kampen såsom ”grundad på geografiska och rasliga principer” har SUKP:s ledare uppenbarligen ställt sig själva i samma ställning som socialchauvinisterna och Kautsky.

När SUKP:s ledare sprider ”rasistteorin” och framställer den nationella befrielse rörelsen i Asien, Afrika och Latinamerika som en de färgades rörelse mot de vita, syftar de tydligen till att uppamma rashat bland de vita folken i Europa och Nordamerika, till att avleda folken i världen från kampen mot imperialismen och vända den internationella arbetarrörelsen ifrån kampen mot den moderna revisionismen.

SUKP:s ledare har höjt ett stort anskri om ”den gula faran” och det ”överhängande hotet från Djingis Khan”. Detta är verkligen inte värt att bemötas. Vi har inte för avsikt att i denna artikel behandla Djingis Khans historiska roll eller de mongoliska, ryska och kinesiska nationernas utveckling och den process genom vilken de formades i stater. Vi vill bara påminna SUKP:s ledare om att de behöver friska upp sitt historiska vetande innan de tillverkar sådana berättelser. Djingis Khan var en mongolisk khan, och på hans tid var både Kina och Ryssland föremål för mongolisk aggression. Han invaderade en del av nordvästra och norra Kina år 1215 och Ryssland 1223. Efter hans död, lade hans efterföljare Ryssland under sig 1240 och trettionio år senare erövrade de hela Kina.

Lu Hsun [Lu Xun], den välbekante kinesiske författaren, har ett stycke om Djingis Khan i en artikel som han skrev år 1934. Vi återger det här eftersom det kan vara nyttigt för er att ha kännedom om det.

Lu Hsun skrev, att han som tjugooåring

hörde berättas att ”vår” Djingis Khan hade erövat Europa och inlett den mest lysande perioden i ”vår” historia. Inte förrän jag var tjugofem år upptäckte jag att denna så kallade mest lysande perioden i ”vår” historia i verkligheten var den tid då mongolerna erövrade Kina och vi blev slavar. Och inte förrän i augusti i fjol, när jag på jakt efter historiska berättelser bläddrade igenom tre böcker i mongolisk historia, fick jag reda på att mongolernas erövring av ”Ryssland” och deras invasion i Österrike och Ungern faktiskt föregick deras erövring av Kina och att den tidens Djingis Khan ännu inte var vår khan. Ryssarna blev förslavade före oss, och förmodligen borde de ha rätt att säga ”när vår

Djingis Khan erövrade Kina, inledde han den mest lysande perioden i vår historia". (Lu Hsun: *Samlade arbeten*, kinesiska upplagan, vol. 6, sid 109.)

Vem som helst som har minsta kännedom om modern världshistoria vet att "teorin om den Gula faran", som SUKP:s ledning gjort så stort väsen om, är ett arv efter den tyske kejsaren Wilhelm II. För ett halvt århundrade sedan förklarade Wilhelm II: "Jag tror på den Gula faran".

Den tyske kejsarens syfte med att propagera "teorin om den Gula faran" var att vidareföra Kinas uppdelning, att invadera Asien, att undertrycka revolutionen i Asien, att avleda de europeiska folkens uppmärksamhet från revolutionen samt att använda den nyssnämnda "teorin" som en rökridda bakom vilken han kunde bedriva aktiva förberedelser för det imperialistiska världskriget och för sitt försök att vinna världsherravälde.

När Wilhelm II spred denna "teori om den Gula faran" befann sig den europeiska bourgeoisin långt ned i utförsbacken och var ytterligt reaktionär, och demokratiska revolutioner svepte vid tiden för 1905 års ryska revolution fram över Kina, Turkiet och Persien samt berörde Indien. Detta var också den period i vilken Lenin gjorde sin berömda anmärkning om "det efterblivna Europa och det avancerade Asien".

Wilhelm II var en storpamp på sin tid. Men i verkligheten visade han sig bara vara en snögubbe i solen. På mycket kort tid försvann denne reaktionäre överhövding från scenen tillsammans med den reaktionära teori han uppfann. Den store Lenin och hans lysande läror kommer att leva i alla tider.

Femtio år har förflutit – imperialismen i Västeuropa och Nordamerika har blivit i ännu högre grad döende och reaktionär, och dess dagar är räknade. Under tiden har den revolutionära storm som rasar över Asien, Afrika och Latinamerika växt sig mångdubbelt starkare än den var på Lenins tid. Det förefaller otroligt att det fortfarande finns människor som vill gå i Wilhelm II: s fotspår. Det är sannerligen ett historiens gyckelspel.

Den gamla revisionismen återupplivas i ny förklädnad

SUKP-ledningens politik i den nationella och koloniala frågan är identisk med den bankruttrade politik som revisionisterna i Andra internationalen bedrev. Den enda skillnaden är att de sistnämnda tjänade imperialisternas gamla kolonialism medan de moderna revisionisterna tjänar imperialisternas neokolonialism.

De gamla revisionisterna sjöng till de gamla kolonialisternas melodi, och Chrusjtjov sjunger till neokolonialisternas melodi.

Den Andra Internationals hjältar, företrädare av Bernstein och Kautsky, var försvarare av imperialismens gamla kolonialvälden. De förklarade öppet att kolonialväldena var framstegsvänliga, att de "förde en högre civilisation" till kolonierna och "utvecklade produktionskrafterna" där. De försäkrade till och med att "koloniernas avveckling skulle innebära barbari".²⁶

I detta avseende skiljer sig Chrusjtjov en smula från de gamla revisionisterna. Han är djärv nog att fördöma det gamla kolonialsystemet.

Hur kommer det sig att Chrusjtjov är så djärv? Det beror på att imperialisterna ändrat ton.

Efter andra världskriget, under slagen från den socialistiska revolutionen och den nationella befrielse revolutionen, var imperialisterna tvungna att erkänna att "om väst försökt att föreviga

²⁶ Eduard David: Tal i den koloniala frågan vid Internationella socialistkongressen i Stuttgart, *Internationaler Sozialistenkongress, Stuttgart 1907*, Verlag Buchhandlung Vorwärts, Berlin 1907, sid. 30.

status quo skulle detta ha gjort en våldsam revolution och nederlag oundvikliga”.²⁷ De gamla formerna för kolonialväldet ”skulle tvärtom. . .troligen visa sig bli 'variga sår', som förintar både den ekonomiska och den moraliska livskraften hos en nation”.²⁸ Sålunda var det nödvändigt att förändra formen och tillämpa neokolonialism.

Följaktligen flaggar Chrusjtjov, som sjunger till neokolonialismens melodi, med ”teorin om kolonialismens försvinnande” för att skylta den nya kolonialismen. Och vad mera är, han försöker förmå de undertryckta nationerna att öppna stora famnen för denna nya kolonialism. Han propagerar aktivt åsikten att ”fredlig samlevnad” mellan de undertryckta nationerna och den civiliserade imperialismen ska leda till att ”nationalhushållningen snabbt växer” och medför ”ett uppsving för deras produktivkrafter”, möjliggör för de undertryckta nationernas hemmamarknad att ”bli ojämförligt mycket större” och ”leverera mera råmaterial och olika produkter och varor, som de industriellt utvecklade ländernas hushållning behöver”²⁹ och samtidigt kommer att ”avsevärt höja levnadsstandarden för invånarna i de högt utvecklade kapitalistiska länderna”.³⁰

Chrusjtjov har inte heller glömt att lägga sig till med vissa utslitna vapen ur den arsenal som tillhörde revisionisterna i Andra internationalen.

Här några exempel på detta förhållande.

De gamla revisionisterna bekämpade nationella befrielsekrig och ansåg att den nationella frågan ”kan lösas endast genom internationella överenskommelser”³¹ och ”framsteg i fråga om allt som kan göras till fredens befrämjande”. I denna fråga har Chrusjtjov övertagit den linje som revisionisterna inom Andra internationalen företrädde. Han förespråkar att ”kolonialsystemet ska begravas i stillhet”.³²

De gamla revisionisterna angrep de revolutionära marxisterna och slungade mot dem beskyllningen att ”bolsjevismen är till sin karaktär en krigisk typ av socialism”³³ och att ”Kommunistiska internationalen hyser illusioner att arbetarnas befrielse kan uppnås med hjälp av den segerrika Röda arméns bajonetter och att ett nytt världskrig är nödvändigt för världsrevolutionen”. De spred också historien om att denna inställning ”skapat en synnerlig fara för ett nytt världskrig”.³⁴ I Chrusjtjovs språk i dag ingår att förtala Kinas kommunistiska parti och andra marxist-leninistiska broderpartier i samma ordalag som de gamla revisionisterna använde i sina beskyllningar mot bolsjevikerna. Det är svårt att hitta någon skillnad.

Det måste sägas att Chrusjtjov, då det gäller att tjäna imperialisternas neokolonialism, alls inte är underlägsen de gamla revisionisterna i deras tjänster åt imperialisternas gamla kolonialism.

Lenin visade hur imperialismens politik förorsakade att den internationella arbetarrörelsen splittrades i två grupper, den revolutionära och den opportunistiska. Den revolutionära gruppen gjorde gemensam sak med de undertryckta nationerna och bekämpade imperialisterna och kolonialisterna. Den opportunistiska gruppen närde sig av smulor från de rov som imperialisterna

²⁷ J.F. Dulles: *Krig eller fred*, eng. uppl., the Macmillan Company, New York 1957, sid. 76.

²⁸ John Strachey: *Slutet på imperiet*, eng. uppl., London 1959, sid. 194.

²⁹ N.S. Chrusjtjov, tal i FN:s generalförsamling 23 september 1960.

³⁰ ”Kolonialismens likvidering – ett tidens bud”, *Kommunist*, Moskva, nr 2/1961.

³¹ ”Resolution i territorialfrågan”, antagen av Internationella socialistkonferensen i Bern 1919, *Material om Första och Andra internationallerna*, ry. uppl., Moskva 1926, sid. 380.

³² N.S. Chrusjtjov, tal i FN:s generalförsamling 23 september 1960.

³³ Otto Bauer: Tal i frågan om Orienten vid Internationella socialistkongressen i Marseilles 1925, *Material om Första och Andra internationallerna*, ry. uppl., Moskva 1926, sid. 468.

³⁴ ”Resolution i frågan om Orienten”, antagen av Internationella socialistkongressen i Marseilles 1925, *Material om Första och Andra internationallerna*, ry. uppl., Moskva 1926, sid 474.

och kolonialisterna pressade ut ur koloniernas och halvkoloniernas folk. Den gjorde gemensam sak med imperialisterna och kolonialisterna och bekämpade de undertryckta nationernas befrielserevolution.

Samma slags uppdelning mellan revolutionärer och opportunisterna inom den internationella arbetarrörelsen, som den Lenin skildrade, sker nu inte blott inom arbetarrörelsen i de kapitalistiska länderna utan också i socialistiska länder där proletariatet innehar statsmakten.

Den historiska erfarenheten visar, att om den nationella befrielseörelsen ska kunna vinna fullständig seger måste den bilda ett fast förbund med den revolutionära arbetarrörelsen, dra upp en klar skiljelinje mellan sig och revisionisterna, som tjänar imperialisterna och kolonialisterna och beslutsamt utplåna deras inflytande.

Den historiska erfarenheten visar, att om arbetarrörelsen i de kapitalistiska länderna i Västeuropa och Nordamerika ska vinna fullständig seger, måste den bilda ett fast förbund med den nationella befrielseörelsen i Asien, Afrika och Latinamerika, dra en klar skiljelinje mellan sig och revisionisterna och beslutsamt utplåna deras inflytande.

Revisionisterna är agenter för imperialisterna som stuckit sig in i den internationella arbetarrörelsens led. Lenin sade: "...att kampen mot imperialismen, om den ej är oupplösligt förbunden med kampen mot opportunismen, blott är en tom och lögnaktig fras". (Lenin: "Imperialismen som kapitalismens högsta stadium", *Valda verk*, bd I, andra delen, sid 586.) Följaktligen är det klart att den nuvarande kampen mot imperialismen och den gamla och nya kolonialismen måste vara fast förenad med kampen mot neokolonialismens försvarare.

Hur ivrigt imperialisterna än maskerar sina avsikter och driver på sig själva, hur ivrigt deras försvarare än söker rentvå och hjälpa neokolonialismen, kan imperialismen och kolonialismen inte undslippa sin dom. Den nationella befrielserevolutionens seger kan inte förhindras. Förr eller senare kommer neokolonialismens försvarare att göra bankrutt.

Arbetare i hela världen och undertryckta länder, förena er!